

[Poul Schlüter]

den dertil svarende fordeling til forbrugerne efter retningslinjer, der naturligvis må fastsættes af handelsministeren.

For det andet: der må gennemføres et tolt stop for lønglidning og almindelige lønstigninger i den resterende del af overenskomstperioden.

For det tredje: olieprisstigninger skal ikke indregnes i kommende pristal.

For det fjerde: et antal dyrtidsportioner – vi forestiller os fire – ombyttes med en tilsvarende lettelse af de direkte skatter, eventuelt i form af højere lønmodtagerfradrag.

For det femte: der gennemføres større nedskæringer af de offentlige udgifter end foreslået af regeringen.

For det sjette: dagpengeordningen ændres, så de to halvårige reguleringer, der jo er automatiske, bortfalder. Understøttelsessatsen på 90 nedsættes til 80 pct. efter et års ledighed.

Denne enkle plan med barske punkter, erkendt, vil naturligvis angribe reallønnen, men ikke mere end regeringens forlig, og vi undgår de stigende skatter og afgifter, som vi meget svært engang igen kan komme af med.

Vi er klar over, at SV har flertal i folketinget og måske – jeg skulle måske hellere sige formentlig – vil afvise samtlige vore forslag som så ofte tidligere. Men regeringen skal ikke sige, at der ikke findes et modstykke til dens egen traditionelle politik. Det vigtigste er, at vore forslag kan sikre os en offensiv udvikling med klar forbedring af arbejdspladsernes konkurrenceevne, så vi først og fremmest søger ud af krisen ved at kunne sælge flere danske varer i konkurrence med udlandets. Uden at dette mål nås, får vi aldrig forbedret samfundsøkonomien. Hvordan skulle det kunne lade sig gøre? Det er jo hele udgangspunktet. Regeringens politik forbigår stadig, at det er arbejdspladsernes konkurrenceevne, som skal forbedres. Det er her, vi må tage fat. Ellers forlænges blot krisen.

Jeg håber, regeringen vil lytte til de konservative forslag. Jeg regner ikke med store chancer for, at regeringen vil acceptere dem alle, men der må være elementer i den politik, jeg nu har forelagt, som regeringen erkender er bedre egnet end elementerne i regeringens egen politik.

Brusvang (CD):

På partiet centrum-demokraternes vegne har jeg jo 20 minutter som andre politiske ordførere. Jeg vil gerne starte med at sige noget pænt om regeringen, og så kan jeg jo sige, hvad jeg mener om dens handlinger, i de sidste 19 minutter.

Jeg vil gerne prøve at bringe lidt balance ind. Der har i dagspressen og senest her af hr. Glistrup været anvendt udtryk, som er helt ude af proportion med det, vi står over for. Der har været anvendt udtryk som, at statsministeren er uduelig. En tåbelig regering, har man sagt. Det er noget makværk, og det er galimatias.

CD må tage afstand fra denne opfattelse, og det må vi gøre, for det første fordi det har vist sig, at det, regeringen har lagt frem, stort set er blevet positivt modtaget af erhvervslivet. Dernæst, når man kan tillade sig at bruge ord som tåbelig regering, så må man lige have lov til at spørge: ja men har vi et alternativ? Det har vi jo ikke. Og det er bl. a. hr. Glistrup og hr. Glistrups parti, der er årsag til, at der ikke er et alternativ, fordi de 26 mandater, eller hvor meget det er, hr. Glistrup råder over, har vi ikke kunnet samarbejde med, selv om vi har opfordret hertil.

Men jeg vil også godt tilføje yderligere, at selv om nogle af de ting, som hr. Poul Schlüter foreslog på det konservative folkepartis vegne, er ting, som jeg kunne støtte på mit partis vegne, og selv om jeg også selv på mit partis vegne har forslag på enkelte punkter, som jeg finder bedre, må jeg sige, at realistisk set er der ikke noget parti i denne sal, der har en patentløsning, som virkelig løser dette samfunds problemer 100 pct. Det er der ikke. Og så skal man lade være med at hidse sig op og bruge så stærke ord mod regeringen.

Dernæst vil jeg godt anerkende dette, at regeringen holdt sammen, at regeringen trods alt nåede et resultat. Jeg vil indrømme, at vi efterhånden er kommet i en lidt ejendommelig parlamentarisk situation. Tidligere i dette land var det jo sådan, at befolkningen gik spændt og ventede på, om der nu kunne blive lavet et forlig mellem regeringen og oppositionen. Nu går man spændt og venter på, om den regering, der sådan delvis er i splid med sig selv, kan lave et forlig med sig selv, og det er selvfølgelig en ganske interessant problemstilling. Men all right, det lykkedes.